

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ «ΑΙ ΤΥΨΕΙΣ»

ΣΑΝ ΤΗΝ ΜΗΔΕΙΑ

Πολλές φορές όνειρατα αιματοκυλισμένα
 μου στέλλα' ή νύχτα ή σκληρή 'ς τού ύπνου μου τὰ βάθη,
 σάν γέρνω τὸ κεφάλι μου γεμάτος ἀπὸ πάθη
 γαλήνη ναύρω 'λιγοστή 'ς τάνήσυχά μου φρένα.

Ἔτσι, σὲ πόντον κύματα εἶδα προΐξες,—ώϊμένα !
 Ὁνειρο ἄλλο 'ςάν κι' αὐτὸ ἀκόμα δὲν ἐστάθη,
 τόσο, ποὺ μέσ' 'ς τὸν ύπνο μου τὸ στόμα μου βουβάθη,—
 νὰ κολυμποῦν τού Ἄψυρτου τὰ μέλι τὰ σφαγμένα!

Καὶ 'ς τὴν Ἄργῶ π' ἀρμένιζε, 'ς τού Ἰάσωνα τὸ πλάϊ,
 τὸν γέρω τὸν πατέρα τῆς ἠ Μήδεια νὰ γελᾷ,
 γιατί ἀργὰ τὰ ἴμαζευεν ὁ ἔρμος ἀπ' τὸ ἰῦμα!

—Ὁνειρο πλᾶνο ! Μὰ γιατί ξυπνώντας νὰ θυμοῦμαι,
 ποιχοῦ 'ς τὸ μαῦρο πέλαγο, ποὺ ξέρεις, νὰ χαθοῦμε,
 πὼς ἔξεχασα τὴν μάνα μου γιὰ 'σένα μέσ' 'ς τὸ μνήμα ;

Α. ΣΗΜΗΡΚΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΧΑΡΑΥΓΗ

Νέκρα καὶ ἥσυχία βασιλεύει, ποὺ μονάχα τα-
 ράσσεται ἀπὸ τὸ κρουστὸ τὸ παιγνιδιάρικο κῦμα,
 ποὺ τὸ σπᾶ τὸ λεπτὸ ἀεράκι τῆς αὐγῆς στοὺς βρά-
 χους καὶ στὸ γιᾶλό κι' ἀπὸ τ' ἀκατάπανστα καὶ
 διαπεραστικὰ λαλήματα τῶν πέτεινῶν, ποὺ ἀπὸ
 μακρὰ, μακρὰ χαιρετοῦν τὸν ἔρχομό τῆς ἡμέρας.

Τὸ φῶς τῆς νύχτας ἀρχίζει νὰ σκοτίζεται καὶ
 νὰ θαμποφέγγη καὶ μόνο λίγ' ἀστέρια σκόρπια
 στὸν οὐρανὸ μὲ τὸ μελαγχολικὸ φεγγάρι κρητοῦν
 καὶ στολίζουν ἀκόμη τὰ σκοτινὰ βασιλεία καὶ
 τὴν ἄπειρη δόξα τῆς νύχτας.

Τὰ βουνὰ ἔρμα καὶ κατχνησμένα προσμένουν
 μ' ἀπάθεια τὲς ἀρχίδες τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ λάμψουν
 στὸν ἔρχομό τῆς ἡμέρας. Πέρα, πέρα τ' ἀντικρυνά
 τ' ἀχνὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς ἀρχίζουν νὰ γαλανί-
 ζουν σκεπασμένα μ' ἓνα βαρὺ πέπλο, λευκὸ καὶ ῥο-
 δαλό. Ἀκόμη βασιλεύει ἡ νέκρα καὶ μονάχα τ' ἀε-
 ράκι δροσερὸ, δροσερὸ φυτᾶει ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ, τὸ
 ἀπέραντο πέλαγος. Οἱ πέτεινοὶ μὲ τὰ διαπεραστι-

καὶ, τὰ μονότονα λαλήματά τους φτιάνουν τὴν
 πρώτη μελωδία, τὸν πρῶτο χαιρετισμὸ στὴ ροδο-
 στεφανωμένη χαρυνγή.

Νᾶ, νᾶ, τῶρα ὁ οὐρανὸς φαίνεται σάν νὰ καθαί-
 ζη καὶ τὰ ἀστέρια νὰ σβύνωνται σιγαλά, σιγαλά
 ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἐνῶ τὸ μελαγχολικὸ φεγγάρι ντρο-
 παλό, ντροπαλό κρύβεται καὶ στρέφει στὴ ῥάχη τοῦ
 ψηλοῦ βουνοῦ.

Ἡ κατχνηὰ ἀκόμη κάθεται στὲς δροσολουσμένες
 πλάτες τῶν βουνῶν καὶ στὲς ρεματιῆς τοῦ χωριού.
 Ψυχὴ δὲν ἀκούεται ὅλοι ἀκόμη ἀναπνύονται μὲ
 γλυκὰ όνειρατα καὶ σιέψεις, ὅλοι βασιλεύονται
 μὲ τρελλὰ όνειρατα καὶ ὀλιβερούς συλλογισμοὺς.

Τῶρα ἀρχισε τὸ πρῶτο ἀδύνατο καὶ σιγαλὸ
 κελιάδην τῶν πουλιῶν, ποὺ δροσολουσμένα βγαί-
 νουν ἀπὸ τὰ περιβόλια, ἀπὸ τοὺς δροσεροὺς κήπους
 καὶ τὲς δροσερὲς ρεματιῆς. Ἡ ἀνατολὴ ἔχει ἀρ-
 γίστη νὰ λάμπη καὶ νὰ ροδίζη καὶ δροσερῆ, δροσε-
 ρῆ ν' ἀνοίγη τὲς ροδοστεφανωμένες ἀγκάλιας τῆς
 γιὰ νὰ βγῆ τ' ἀγαπημένο κι' αἰώνιο ταίρι τῆς, ὁ
 ἥλιος, ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμη τοῦ κόσμου, ἡ παντο-
 τινὴ καὶ θεῖα εἰκόνα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Ὅλοῦθε τῶρα βασιλεύει ζαστεριά, κι' ἡ ῥάχη